

EURÓPSKA ÚNIA
EURÓPSKY FOND
REGIONÁLNEHO ROZVOJA
SPOLOČNE BEZ HRANÍC

PROGRAM
CEZHRANIČNEJ
SPOLUPRÁCE
SLOVENSKÁ REPUBLIKA
ČESKÁ REPUBLIKA

FOND MIKROPROJEKTOV

PROJEKT *PRÍĎTE K NÁM NA VÍKEND*

II. časť - Vítkovčania vo Vrbovom

V dňoch 17. – 20. júla sa uskutočnila druhá časť projektu cezhraničnej spolupráce *Príďte k nám na víkend - Přijďte k nám na víkend* našich družobných miest Vítkov a Vrbové. Tentoraz šlo o realizáciu aktivity *Predĺžený víkendový pobyt v Trnavskom kraji*.

Krátko pred príchodom našich hostí z Vítkova sa mestom Vrbové prehnala prudká búrka spojená s veternou smršťou a krupobitím. Aj keď bola viac na škodu ako na úžitok, vyčistila vzduch a dala priestor nasledujúcim horúcim slnečným dňom. So skupinou štyridsiatich Vítkovčanov sme sa zvalali večer na nádvorí kúrie, kde sa konalo aj verejnosti prístupné vystúpenie kapely Borovienka. Napriek rozmarom počasia a napriek tomu, že bol pracovný deň, prišlo i dosť miestnych ľudí.

Piatok 18. júla, druhý deň pobytu našich hostí a sprevádzajúcej skupiny Vrbovčanov začal hneď zostra, aby vedeli, že turistika u nás tiež vie byť náročná. Dopoludnia sme vyrazili z Dolnej Pustej Vsi lesnou cestou na Veľkú Pec s odbočením na Barónku, síce nie významnú, ale zaujímavú lesným hrobom baróna Alberta von Wattenwyl z Boroviec. Po všetky dni nás celou cestou sprevádzal vedúci útvaru kultúry MsÚ Vrbové PhDr. Ľubomír Bosák, ktorý fundovane rozprával o miestach, ktorými sme prechádzali a jeho spolupracovník PaedDr. Patrik Kýška, s ktorým trasy vopred naplánovali a preverovali. Cestou sme sa dozvedeli, že Pustá Ves v minulosti patrila do šteruského chotára a volala sa Záhorec, t. j. lokalita za horami. Po vyzobrazení povesti o Veľkej peci priamo v jej útrobách sme zišli popri Malej peci do rekreačného zariadenia Dúbrava (asi 7,3 km), ktoré patrilo Trikote. Popoludnie začalo idylicky na farme ETELKA, obklopenej domácimi hospodárskymi zvieratami. Privítal nás gazda, farmár Martin Bagár, ktorého my domáci poznáme z farmárskej šou TV Markíza. Prezradil nám, že tu má ustajnenú kravu Malinu patriacu Markíze, a že teraz sa tu pripravuje stádočko prasiat – mangalic na ďalšiu „markízackú“ farmársku šou. Potom si nás otestoval, či rozoznáme kozie mlieko od kravského a ochutnali sme jogurtové nápoje a syry pripravené na farme.

Ďalšou zastávkou bola rekonštruovaná kniežacia mohyla z doby bronzovej v Očkove. Leží hneď oproti očkovskému cintorínu a pre vysoké stromy nie je ju

dnes od cesty vidieť. Archeológovia v týchto miestach objavili pohrebiská aj z ďalších predhistorických období a je celkom možné, že očkovský cintorín, vzdialený od dediny, tiež naväzuje na dlhoveké miesta posledného odpočinku. Slnkom rozpálené Čachtice nás privítali na námestí sochou Batoričky v nadživotnej veľkosti. Drevenú plastiky vytvoril ľudový rezbár z Podolia a na námestie je umiestňovaná iba sezónne. Trojkilometrová cesta priamo od nej nás doviedla k Čachtickému hradu. Hrad bol tri roky neprístupný, upravovali sa tu nádvorie a zabezpečovali múry. Slávnostne ho sprístupnili koncom júna t. r. Záver dňa opäť patril histórii, tentoraz Vrbového a veľmi pútavo o nej rozprával historik Ľubomír Bosák.

Sobota 19. júla. Sobotňajšia trasa nás zaviedla do Dechtíc. Za nimi po odbočke z hlavnej cesty sme putovali ku „Katarínke“ - zrúcaninám františkánskeho kláštora. Našli sme tam skupinu mladých ľudí, ktorí už takmer 20 rokov v dvojtzdňových turnusoch počas letných prázdnin pracujú na spevňovaní múrov kláštora. Najväčšia pozornosť je venovaná veži Kostola sv. Kataríny, ktorú chcú sprístupniť. Ako práce na veži pokračujú, možno vidieť aj z hradskej do Trstína. Rumoviskom nás previedla jedna z brigádničiek a oboznámila nás s históriou kláštora, ktorého existencia trvala iba 168 rokov.

Reformami Jozefa II. bol v roku 1786 kláštor zrušený a od tých čias začal chátrať.

Od Katarínky sme cez lesy a pole prešli do 8 km vzdialenej Dobrej Vody. Zastavili sme sa v Múzeu Jána Hollého, ktorý v biede dožil v Dobrej Vode a je tu aj pochovaný. Múzeom nás sprevádzala jeho pracovníčka a nádherne s citom nám recitovala verše básnika tak, ako zneli v bernolákovčine, tak ako ich básnik napísal. Pripomenula aj jeho stretnutia so štúrovcami na dobrovodskej fare, ktoré boli významné pre vznik spisovnej slovenčiny.

Po chutnom obede v bufete Pod Mariášom naša cesta pokračovala do Smoleníc. Najprv sme navštívili malé Múzeum Molpír, v ktorom sú ukážky z archeologických nálezov z rovnomenného hradiska, spomienka na Štefana Baniča, držiteľa jedného z amerických patentov na padák a objaviteľa jaskýň Driny a iné. Pod vedením PaedDr. Patrika Kýšku sme pokračovali na oddávna osídlené hradisko Molpír. V súčasnosti je tu vybudovaný náučný chodník, zameraný na prehliadku opevnenej osady z doby železnej. Svojou rozlohou a trojnásobným opevnením patrí medzi najvýznamnejšie stredoeurópske lokality z obdobia 7. – 6. st. pred n. l. Dôležité postavenie mal aj v dobe staroslovenského štátu. Krátkou cestou z Molpíra sme prešli ku Smolenickému

zámku, ktorý síce neslúži verejnosti, ale dá sa vystúpiť na jeho vežu, z ktorej je neopakovateľný výhľad.

Po horúcom dni prišlo podvečer príjemné osvieženie v Sedliackom dvore v Krakovanoch. Čakala nás tu nielen večera, ale predovšetkým Krakovianska svadba. Privítala nás krojovaná mládež s kalíškom tuhého a chlebom a soľou. Po usadení sme sa stali divákmi a svedkami

ľudového svadobného obradu. Predviedli ho členovia Folklórnej skupiny Krakovienka, sprevádzanej cimbalovou muzikou POLUN. Jednotlivé časti svadobných obradov nám predstavila Daša Dzurová. Predstavila aj kroje súboru, ktoré sú pôvodné a niektoré aj storočné z Krakovian a Trebatíc. Počas jednotlivých častí svadby zazneli svadobné piesne takmer z celého Slovenska, ale záverečná časť – čepčenie nevesty – bola iba krakovianska. Naši vítkovskí priatelia nechceli ani veriť, že členovia súboru nie sú absolventmi umeleckých škôl a neveriacky krútili hlavou, keď sa dozvedeli, že takýchto súborov je v obci viac.

Nedeľa 20. júla. Nedeľné predpoludnie patrilo návšteve vzácneho opevneného renesančného Kostola sv. Michala archanjela v Lančári. Zrenovovaným kostolom nás previedol bývalý stredoškolský profesor Ing. Ľudovít Ďuriš, veľký znalec miestneho prostredia a porozprával nám aj o vzácnnej chránenej flóre rastúcej na návrší okolo kostola. Pri odchode z kostola sme sa rozlúčili aj s Malokarpatskou vínnou cestou symbolickým pohárom vína z lančárskych vinohradov. Ing. Ďuriš nás upozornil na novopostavený pamätník a dovedol nás k nemu. Pamätník sv. Rodiny stojí pri ceste spájajúcej Kočín so Šterusami. Tvorí ho plný zahrotený oblúk rozdelený krížom a spojený okrúhlym reliéfom sv. Rodiny. Po bokoch sú kamenné bloky s reliéfmi kostolov

lančárskej farnosti: Lančár, Kočín a Šterusy a textom vyjadrujúcim lásku k Zemi-
živiteľke obrábanej v Božom mene. Pamätník postavilo Poľnohospodárske
družstvo Kočín za predsedovania Ing. Jozefa Puváka v roku 2012.

Ďalšia
zastávka bola vo
Vrbovom. Hostom
sme ukázali okrem
šikmej veže,
židovský cintorín
(od r. 1994
kultúrna
pamiatka), na
ktorom je viac ako
1 500 hrobov
zomrelých za 250

rokov. Na to nadväzovala prehliadka synagógy, ktorá stále čaká na priaznivejšie
časy na svoju obnovu. To bol posledný kontakt našich milých hostí s Vrbovým a
odcestovali do Piešťan, kde boli ubytovaní.

Počas obeda v Piešťanoch prebehlo oficiálne rozlúčenie. So starostom mesta Vítkov Ing. Pavlom Smolkom s manželkou, vedúcou útvaru kultúry Danielou Olbertovou s manželom, iniciátorom a zakladateľom družby oboch

miest Oldřichom Víchom s manželkou a ostatnými účastníkmi zájazdu z Vítkova sa rozlúčili primátor Vrbového Ing. Ján Jánoška s manželkou, prednostka MsÚ dott. Mgr. Ema Maggiová, poslankyňa MsZ Ing. Nina Horská a ostatní vrbovskí účastníci podujatia. Po rozlúčke sa Vítkovčania ešte prešli mestom a cez Kolonádny most zašli na Kúpeľný ostrov.

Ako účastníčka obidvoch častí podujatia môžem povedať, že boli vyrovnané. Obe strany sme spoznali nové zaujímavé miesta, nové prostredie, nových ľudí. Ale dozvedeli sme sa aj niečo o sebe. Často cestujeme ďaleko do sveta, aby sme niečo videli a pritom nepoznáme, čo máme doma. Priznali sa k tomu aj Vítkovčania, ktorí nás sprevádzali po okolí Vítkova a rovnako pre našich boli u nás navštívené niektoré miesta neznáme alebo len matnou spomienkou na školské časy. Podstatné však je, že naši hostia odchádzali veľmi spokojní a my môžeme byť hrdí, že je čo v našom kraji spoznávať. **-el-**